

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏହି ପାଠଶାଳାକୁ ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ କାରଣ ଏଠାରେ ମିଳୁଥିବା ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ଜ୍ଞାନରତ୍ନ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ, ଯାହାକି ବାବା ତୁମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ଯେଉଁ ନିଶା ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତାହା କମ୍ କାହିଁକି ହୋଇଯାଉଛି ? ସଦା ସର୍ବଦା ନିଶା ଚଢ଼ି ରହିବାର ଉପାୟ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମର ନିଶା ସେତେବେଳେ କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି ଯେତେବେଳେ ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଯାଇ ତୁମେ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ମୁଖ ଦେଖୁଛ କାରଣ ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ନଷ୍ଟମୋହା ହୋଇନାହିଁ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ନିଶା ଚଢ଼ି ରହିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବା ଶିଖ । ବାବା, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଥିଲି, ଆପଣ ମୋତେ ସ୍ଵାଗତକୁ ପଠାଇଥିଲେ, ସେଠାରେ ମୁଁ ୨୧ ଜନ୍ମ ସୁଖ ଭୋଗ କରି ପୁଣି ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଏହି ଉପାୟରେ ନଷ୍ଟମୋହା ହେଲେ ଯାଇ ନିଶା ଚଢ଼ିବ ।

ଗୀତ:- ମରନା ତେରୀ ଗଲି ମୈ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା କାହାର ବାଣୀ ଶୁଣିଲ ? ଗୋପ ଗୋପୀନାଥଙ୍କର । ଏକଥା କାହା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ? ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଇଁ । ତେବେ ନାମ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର ନା । କହୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଆପଣଙ୍କ ଗଳାର ହାର ହେବା ପାଇଁ ଆମେ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଆପଣଙ୍କର ହେଉଛି । ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଗଳାର ହାର ହେବୁ । ରୁଦ୍ରମାଳା ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ ନା । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ରୁଦ୍ରମାଳାର ଦାନ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ତାହା (କଳ୍ପବୃକ୍ଷ) ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବଂଶାବଳୀର ବୃକ୍ଷ, ଏହା ହେଲା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷ । ଏହି ଆତ୍ମିକ ବୃକ୍ଷରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ବିଭାଗ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ବିଭାଗ, ଇସ୍ଲାମୀମାନଙ୍କର ବିଭାଗ ଏବଂ ବୌଦ୍ଧମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବିଭାଗ ରହିଛି । ଏହି କଥା ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୀତାର ଉଗ୍ରବାନ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଅଜନମା କହିପାରିବା ନାହିଁ । କେବଳ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସୁ ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର କୌଣସି ସ୍ଥିତି ବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଗରୀର ନାହିଁ । ମନଦିରେ ମଧ୍ୟ ଶିବଲିଙ୍ଗକୁ ହିଁ ପୂଜା କରିଥା’ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା କହିଥା’ନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ସମମୁଖେ ଯାଇ ମହିମା ଗାନ କରିଥା’ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନମଃ କେବେହେଲେ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ଶିବଙ୍କୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି ମନେ କରନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଶିବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନମଃ କହିଥା’ନ୍ତି । ଶିବଙ୍କର ନିବାସ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଏବଂ ଏହା ହେଲା ସ୍ଥିତିଲୋକ ଯେଉଁଠି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏଠାରେ ସେହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଯେ “ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି ।” ଯଦି ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ ବି ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ତେବେ ଏହାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ) ପରମାତ୍ମା ନମଃ କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଗରୀରରେ ଆସୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନମଃ କହିନଥା’ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ମହାନ ଆତ୍ମା, ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା, ପାପ ଆତ୍ମା..... ଏହି ସବୁ ଶବ୍ଦ କୁହାଯାଏ । ମହାନ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ପୁଣ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ବା ପାପ ପରମାତ୍ମା ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହା ତ ସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ପାଠଶାଳାକୁ ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବୁ ଏହି କଥା ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ତୁମେମାନେ ହିଁ ହେଉଛ । ତେବେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା କୁହାଯାଇଥାଏ । ନାରାୟଣଙ୍କ ସାଥୀରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଥିବେ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ରାମଙ୍କର କଥା କେବେ କୁହାଯାଇନଥାଏ । ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା କୁହାଯାଏ । ଆଉଁଛା ତା’ ଦ୍ଵାରା କ’ଣ ହେବ ? ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବ । ଯେପରି ବାରିଷ୍ଟରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବାରିଷ୍ଟରୀ କଥା ବା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ବାରିଷ୍ଟର ଅର୍ଥାତ୍ ଓକିଲ ହେଉଛନ୍ତି । ସେହିପରି ଏଠାକୁ ତୁମେ ଆସୁଛ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମର ପ୍ରାପ୍ତି କରିବା ପାଇଁ । ତେବେ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମର ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ସଂଗମଯୁଗ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଆସିଛୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି କଥାର ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଶିବବାବା ଆମର ବାବା ଅର୍ଥାତ୍ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସିଏ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ବି.କେ. ମାନଙ୍କର ଦାଦା (ଜେଜେବାପା) ହେଲେ ନା । ଏହି ବାବା (ବ୍ରହ୍ମା) କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମୋର ସମ୍ପତ୍ତି ନୁହେଁ । ତୁମକୁ ଦାଦାଙ୍କର (ଜେଜେବାପାଙ୍କର) ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନରତ୍ନର ଧନ ଅଛି ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । ଏହାର ମୂଲ୍ୟ ଏତେ ଅଧିକ ଯାହାକି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର କଥା କେହି ସ୍ଵପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ଭାବି ନଥିବେ । ଯଦିଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପୂଜା କରି ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ଏହି ପଦ କିପରି ପାଇଥିଲେ ? ସତ୍ୟଯୁଗର ଆସୁଛୁ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଇ ଥିବାରୁ କିଛି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଏବେ

ତୁମେ ଜାଣୁଛ ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ କରିବାର ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି । ପୁଣି ଏକ ନମ୍ବର ସଂବତରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା କାହାଣୀ କୁହାଯାଉଛି । ବହୁ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ..... ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଭାରତକୁ ହିଁ ବହିସ୍ଥ ବା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଏକଥା କାହାରି ରୁଦ୍ଧରେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ କଲ୍‌ପର ଆୟୁଷ ହିଁ ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଟେ । ଏହିସବୁ ଗାୟତ୍ର ଗୁଡିକରେ ଯାହା ଲେଖାଯାଇଛି ତାହା ଉପାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଏହାକୁ ଶୁଣିବା ଦ୍ଵାରା କିଛି ବି ଲାଭ ହୋଇ ନାହିଁ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଜଗଦମ୍ବା ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର କେତେ ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଜଗଦମ୍ବା ସରସ୍ଵତୀ ହେଉଛନ୍ତି ବରହପାଠ୍ୟକର କନ୍ୟା । ବାକି ୮-୧୦ ଭୂଦା ତ କାହାର ନଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ହେଲା ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ବିସ୍ତାର । ଜଞ୍ଜାନରେ ତ ଏସବୁ କିଛି ନାହିଁ । କେବଳ ତୁମ୍ଭ ରହି ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଭଳି ବହୁତ କନ୍ୟା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି କେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିନାହାନ୍ତି । ଚିଠି ଲେଖୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣ ମୋତେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛି । ଆପଣ ଆମର ସେହି ବାବା ଅଟନ୍ତି । ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି । ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥାଏ । କାହାକୁ ସାକ୍ଷାତକାର ନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଚିଠି ଲେଖି ଆଆନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ଵାଭାବରେ ଏକଦମ୍ଭ ଲଭଲୀନ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ସଦଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ କେତେ ସନ୍ଦେହ କରିବା ଉଚିତ୍ । ମାତା-ପିତାଙ୍କ ସହିତ ପିଲାମାନେ ପୁରା ଯୋଡି ହୋଇଯା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ମାତା-ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସୁଖ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଦିକାଳିନ ମାତା-ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ସୁଖ ଦେଉନାହାନ୍ତି ବରଂ ଆହୁରି ବିକାରୀ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯାହା ବିତିଗଲା ତାକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଏବେ ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି— ପିଲାମାନେ, କାମ ବିକାରର ଚିନ୍ତା ଛାଡି ପବିତ୍ର ହୁଅ କାହିଁକି ନା ଏବେ ତୁମକୁ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କୃଷ୍ଣାତ୍ମକର ରାଜ୍ୟ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକୁ ଦ୍ଵାରାପର ଯୁଗରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏପରି କ'ଣ ହୋଇପାରିବ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଦ୍ଵାରାପରରେ ଆସି ଗୀତା ଶୁଣାଇବେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ତ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ହୋଇ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜ୍ୟ କରିବାର ଅଛି ।

ଉଗବାନୁବାର—ଏହି ସମୟରେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆସୁରୀ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଅଟନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କୁ ଦୈବୀ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ କରିବା ପାଇଁ ଗୀତାର ଉଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗୀତାରେ ପିତାଙ୍କର ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତେ ସନ୍ତାନର ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପୁଣି ଦ୍ଵାରାପରକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ । ତେବେ ଏହା ଦ୍ଵାରା ତ ଯାଦବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେମାନେ ତ ଉଚିତ୍ ଦୈବୀ କୁଳର ଥିଲ, ପୁଣି ତୁମର ଏଭଳି ଅବସ୍ଥା କାହିଁକି ହେଲା ? ଏବେ ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ତୁମକୁ ଦେବତା କରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରାଜା କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ କେବେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସ୍ଵାଧୀନ କରିପାରିବେ! ଆତ୍ମାକୁ ପରମାତ୍ମା କହିବା କେତେ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ କଥା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଆର୍ଯ୍ୟ ସମାଜୀ କେବଳ ଆର୍ଯ୍ୟ ସମାଜୀ ହିଁ କରାଇବେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ମଧ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହିଁ କରିବେ । ସେହିପରି ତୁମେ ଯାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବ ସିଏ ତାଙ୍କ ଭଳି ହିଁ କରିବେ । ତେବେ ଦେବତା ଧର୍ମ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ଅଟେ, ଯେଉଁ ଯୁଦ୍ଧ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ବିଜୟୀ ହେବ । ବିନାଶ ପରେ ତୁମର ଜୟ-ଜୟକାର ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଆଜି ଯଦି କିଏ ଗାଦିରେ ବସିଛନ୍ତି କାଲି ତାଙ୍କୁ ଗାଦିରୁ ତ କରିବା ପାଇଁ କ'ଣ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ତେବେ ଏହାକୁ କ'ଣ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବୋଲି କହିବା ? ଏହା ତ ପୁରା ନର୍କ ଦୁନିଆ । ଏହାକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବୋଲି କହିବା ଭୁଲ୍ କଥା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି, ଆଜି ଯଦି କେହି ଜନ୍ମ ହେଉଛି ତେବେ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି କାଲିକୁ ଯଦି ମରିଗଲା ତେବେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ନଷ୍ଟମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ନଚେତ୍ ବାବା ସେବା କରିବା ପାଇଁ କେବେ ବି କହିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ନଷ୍ଟମୋହା ଅଟେ, କୌଣସି ଜିନିଷରେ ମୋହ କାହିଁକି ରଖିବି, ମୁଁ କ'ଣ ଗୃହସ୍ଥୀ ହୋଇଛି କି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏହି ସଂସାର ରୂପୀ ପାଳ ଗଦାରେ ନିଶ୍ଚିତ ନିଆଁ ଲାଗିବ । ବିନାଶ ହେବା ପାଇଁ କ'ଣ ବେଶି ସମୟ ଲାଗିବ । ତୁମେ ଯେଉଁଠାରେ ଭାଷଣ କରୁଛ ସେଠାରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ କି ଏଠାକୁ ଆସି ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ବିନାଶୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ଏହି ନର୍କ ଦୁନିଆରେ ୬୩ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ମୁଁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ତୁମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେବେ ରାବଣର ସମ୍ପତ୍ତି ଭଲ ନା ରାମଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଭଲ ? ଯଦି ରାବଣର ସମ୍ପତ୍ତି ଭଲ ତେବେ ତାକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତୁମେ କ'ଣ କେବେ ଜଳାଉଛ କି ? କୃଷ୍ଣାତ୍ମକୁ କ'ଣ ଜଳାଉଛନ୍ତି କି । ଏମାନେ ତ ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଅଟନ୍ତି କାରଣ ବିକାର ଦ୍ଵାରା ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ବେଶ୍ଵାଳୟ, ବିଷୟ ସାଗର ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗ ନିରବିକାରୀ, ଶିବାଳୟ, ଅମୃତର ସାଗର । ସେଥିପାଇଁ କ୍ଷୀର ସାଗରରେ ବିଷଗୁଡ଼କୁ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ନା । ତେବେ କ୍ଷୀରର ସାଗର କ'ଣ କେବେ ସମ୍ଭବ! କ୍ଷୀର ତ ଗାଈଠାରୁ ମିଳିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ଵର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ନିଜକୁ ଶିବ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ନିଜେ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି ଅନ୍ୟକୁ କ'ଣ ଏପରି କହୁଛନ୍ତି ଯେ— ତୁମ ଭିତରେ ଈଶ୍ଵର ଅଛନ୍ତି, ତୁମ ଭିତରେ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତୁମେ ପତିତ ଅଟ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ଏବେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପବିତ୍ର ହେଉଛି ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୋଇ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜ୍ୟ କରିବି, ତୁମେ ଅନେକ ଥର ବାବାଙ୍କଠାରୁ

ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଛ ପୁଣି ହରାଇଛ । ଏହି ଡରାମାର ଚକ୍ର ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣା ହୋଇଗଲାଣି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଲ ପାର୍ବତୀ, ମୁଁ ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ଶିବ । ତେବେ ଅମରକଥା ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ବରୁ ଏଠିକାର କଥା ଅଟେ, ସୁକଷ୍ମମଲୋକରେ ତ କୌଣସି କଥା ଶୁଣାଇବା ହୋଇନଥାଏ । ବାବା ତୁମକୁ ଅମରପୁରୀର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଅମରଲୋକ, ସେଠାରେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି, ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଅଛି । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୁରୁଷକୁ ବାବାଞ୍ଜଳୀରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରୁଷାରୂପ ଚାଲୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ପରମ୍ପରା ଯେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଯେତିକି ଅଗ୍ରଗତି କରିଛି ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ସେତିକି କରିଥିଲା । ଯଦିଓ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଡୀବରଗତିରେ ସେବା କରୁନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କଳ୍ପପୁରୁଷ ତୁମେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ସେବା କରିଥିଲ ତାହା ହିଁ କରୁଛ । ତଥାପି ବି ତୁମକୁ ପୁରୁଷାରୂପ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ଛୋଟ-ଛୋଟ ଦୀପମାନଙ୍କୁ ତୋଫାନ ହଲଚଲ କରି ଦେଇଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କର ନାଉରିଆ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ମୋର ଜୀବନ ରୂପୀ ନଉକାକୁ ପାରି କରିଦିଅ.... ଡରାମା ଏହିଭଳି ହିଁ ତିଆରି ହୋଇଛି ଯାହାକି ସମସ୍ତେ ସେହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ କେତେ କମ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମର ସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ ଅଛି । ଯଦିଓ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏଠାକୁ ବହୁତ ଆସିବେ ତଥାପି ବି ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିବ । ସେମାନେ ହେଲେ ରାବଣ ସମ୍ପର୍କଦାୟକ । ବାବା ତ ବହୁତ ନିଶା ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ପରିବାର ଲୋକଙ୍କର ମୁହଁ ଦେଖିବା ଦୃଢ଼ାରା ନିଶା କମିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ତୁମେ ବାବାଞ୍ଜଳୀ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାରତ୍ତାଳାପ କର— ବାବା, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଥିଲି, ଆପଣ ମୋତେ ସଂଗ୍ରହକୁ ପଠାଇଥିଲେ, ମୁଁ ସେଠାରେ ୨୧ ଜନମ ରାଜ୍ୟ କରି ପୁଣି ୨୩ ଜନମ ଦୁଃଖ ପାଇଛି ଏବେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ନେବି । ବାବା, ଆପଣ କେତେ ମହାନ ଅଟନ୍ତି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଭୁଲିଯାଇଥିଲି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ ଅନାଦି ପୁରୁଷ-ପରମ୍ପରା ଡରାମା ଅଟେ । ଏଥିରେ ମୋର ମଧ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରହିଛି । ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମାୟାଠାରୁ ମୁକ୍ତ କରି ବ୍ରାହ୍ମଣ କରାଇ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଶୁଣାଉଛି । ତେବେ ମୁଁ ସଂଗ୍ରହ ରଚନା କରିବାର ସମୟରେ ହିଁ ଆସିଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଫରିସ୍ତା ହେଉଛ । ବାବା ତୁମକୁ ପବିତ୍ରତାର ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ନଷ୍ଟଗୋମୋହା ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବାଞ୍ଜଳୀ ଯଦି କେହି ପଚାରନ୍ତି ଯେ ବାବା, ମୁଁ ସେବା କରିବାକୁ ଯିବି ? ତେବେ ବାବା କହିଥା'ନ୍ତି— ଯଦି ତୁମେ ନଷ୍ଟଗୋମୋହା ହୋଇଛ ତେବେ ମାଲିକ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂଗ୍ରହନତର ଅଟ, ଯେଉଁଠି ବି ଯାଇ ସେବା କରିପାରିବ । ଦୃଢ଼ତାରେ କାହିଁକି ପଡ଼ୁଛ, ମାଲିକ ଅଟ, ତୁମକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ନଷ୍ଟଗୋମୋହା ନୁହଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ନଷ୍ଟଗୋମୋହା ହୋଇଥିଲେ ସେବା କରିବା ବିନା ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ଉଚିତ୍ ଲକ୍ଷଣ । ବାବା ସେବା ଯୋଗ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ତ ଏହି ବାବା ଥିଲେ ନା । ତେବେ ତତ୍ସାଗ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାଙ୍କର ନାମ ପ୍ରଥମରେ ରହିଛି ।

ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଅଗ୍ରୀରୀ ମନେ କର । ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ ୨୧ଜନମର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆରକ୍ଷା, ସିଏ ଆସିବେ କିପରି ? ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି— ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକ ମୁଖ ଦୃଢ଼ାରା ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସିବେ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକ ହିଁ ପରଜାପିତା କୁହାଯାଉଛି ତେଣୁ ସେହି ବେହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସାରା ବିଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଆସି ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ଏହି କଥା ବୁଝାଇବାରେ ଲଜ୍ୟା କରିବାର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକ ସମାନ ତତ୍ସାଗ କରିବାରେ ଆଗ ଧାତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ରୁଦ୍ରଙ୍କର ଗଳାର ହାର ହେବା ପାଇଁ ବଞ୍ଚି ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ସଂଗ୍ରହା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ହେବା ପାଇଁ ନଷ୍ଟଗୋମୋହା ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଆଶୀର୍ବାଦ ଏବଂ ଓଫିଷ୍ଟ ଦୃଢ଼ାରା ଶରୀର ଏବଂ ମନର ରୋଗଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଥିବା ସଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ହୁଅ । କେତେବେଳେ ଯଦି ଶରୀର ରୋଗୀ ହୋଇଯାଏ ତେବେ ଶରୀରର ରୋଗ ଦୃଢ଼ାରା ମନ ହଲଚଲ୍ ନ ହେଉ । ସେଥିପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାରୁଥାଅ ତେବେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । ମନର ଖୁସି ଦୃଢ଼ାରା ଶରୀରକୁ ଚଳାଅ ତେବେ ଦୁଇଟି ଯାକ (ଶାରୀରିକ ଏବଂ ମାନସିକ) ବ୍ୟାୟାମ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ଖୁସି ହେଉଛି ଆଶୀର୍ବାଦ ଏବଂ ବ୍ୟାୟାମ ହେଉଛି ଓଫିଷ୍ଟ । ତେଣୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଏବଂ ଓଫିଷ୍ଟ ଦୃଢ଼ାରା ଶରୀର ଏବଂ ମନର ବେମାରୀକୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଖୁସିରେ ରହିବା ଦୃଢ଼ାରା ଯନ୍ତ୍ରଣା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଶରୀରରେ ଏବଂ ମନରେ ଯଦି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଅଧିକ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ କାରଣ ଅଧିକ ଚିନ୍ତା କରିବା ଦୃଢ଼ାରା ସମୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଖୁସି ମଧ୍ୟ

ହଜିଯାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ବିସ୍ତାର ଭିତରେ ମଧୁସ୍ଥ ସାରକୁ ଦେଖିବାର ଅଭିଯାସ କର ତେବେ ସ୍ଥିତି ସର୍ବଦା ଏକାଭଳି ରହିବ ।

***** ଓମ୍ ଗାନ୍ତି *****